

Závod

Jackson Trophy 2016

Hracholusky

Miroslav Vojtek

Loď jsme dávali na vodu na poslední chvíli až za tmy.

Super loď je vždy výhodou, a i takovéto krásné lodě byly na závodech k vidění.

Když jsem se o této soutěži poprvé dozvěděl na internetu, říkal jsem si: „Konečně!“ Měl jsem radost, že někdo sebral odvahu a v naší republice uspořádat závody, které se mohou rovnat úrovni našich sousedních zemí. Bohužel ale spousta lidí byla úplně jiného názoru a stavělo se proti.

Je to smutné, jelikož se jednalo o závody ve sportovním rybolovu bez jakéhokoli trápení či přechovávání ulovených ryb. Šlo jen o to, užít si hezké chvíle u vody a poměřit si své síly s profesionálními rybáři, kolegy i kamarády. Nevidím na tom nic špatného. Na druhou stranu mě ale stále překvapuje mentální zaostalost České republiky. Přitom v ostatních evropských zemích jsou takovéto závody spíše tradicí a velkou událostí. Konají se i několikrát ročně a vždy je to velmi sledované a podporované ze všech stran.

U nás jsou vnímány spíše jako narušení daného systému a hledají se způsoby, jak takovéto akce zakázat. Jsem rád, že se pořadatelům Jiřímu Koláčkovi a Jaromíru Liškovi podařilo prosadit své, závody uskutečnit a vše dotáhnout do konce.

PREMIÉRA NA PŘEHRADĚ

Když jsme s kamarády Tomem a Sebastianem dorazili cca 14 dní před závody poprvé k Hracholuské přehradě, kousek od Plzně, zkusili jsme zmapovat terén a trochu potrénovat, hned bylo jasné, že to nebude procházka růžovým sadem. Přehrada o rozloze skoro 500 ha a více než 20 kilometrů dlouhá bude určitě ukrývat spousty překvapení v podobě krásných úlovků. Kde je ale hledat? Po dvoudenním projíždění zajímavých zátok, zkoumání dna sonarem či prochytávání hran jsme si nakonec několik míst vytipovali a poznamenali. Podařilo se nám ulovit několik hezkých okounů. Cílem byly ale ještě další tři ryby. Do soutěže totiž bylo potřeba ulovit navíc štika, candáta a mazaného bolena. Bolen je na „Hrachách“

opravdu v hojném množství, ulovit ho je ale jiný příběh. Věděli jsme, že to jako v každé soutěži bude i o štěstí. Štěstíčku by to ale chtělo jít také trochu naproti. V mělkých zátokách boleni lovili všude kolem nás, a tak jsme se na ně zkusili zaměřit a zjistit, co by jim mohlo chutnat. Po několikahodinovém přemlouvání všemi druhy nástrah a způsoby lovu, nám došla nejen trpělivost, ale i čas a my museli bohužel jet zpět plnit své pracovní povinnosti. „No nic, budeme muset improvizovat na místě,“ říkali jsme si. O candáta a štika jsme ani nezavadili a to nás mírně znepokojovalo. Nedalo se bohužel nic jiného dělat, než doufat a brát vše pozitivně s vidinou šťastného dne.

ZPĚT NA MÍSTĚ ČINU

Čtrnáct dní uteklo jako voda a my byli zpět na místě. Díky pracovní vytíženosti jsme přijeli až jako jedni z posledních a loď na vodu dávali za tmy. Celkově se zúčastnilo 43 lodí z Česka, Slovenska a jedna loď i z německého Jackson týmu. My jsme reprezentovali Abos rybářské

potřeby a nasadili rovnou 6 týmů. Jelikož ostatní členové našeho gangu nikdy na této vodě nechytali, snažili jsme se jim předat naše poznatky, informace a probrali pravidla soutěže. Vypili u toho nějaká piva a kořalky. Atmosféra mezi soutěžícími, pořadateli a personálem Kempu Na Radosti, kde jsme byli ubytováni, byla velice přátelská. Půlnoc se blížila, piva přibývala a kořalka ubývala. „To je špatná kombinace,“ říkal jsem si. Ráno v půl sedmé máme být na startu a zatím tomu nic moc nenasevňuje.

PRVNÍ DEN ZÁVODU

Po náročné noci a zamáčknutí budíku nás vzbudila až startovací siréna! Vylétli jsme z postele a snažili se být na lodi co nejrychleji. Když jsme přiběhli k vodě, ostatní lodě už prochytávaly svá místa. Samozřejmě, že na břehu byly jen ty lodě, které s námi poctivě zahájily první ročník Jackson Trophy :-). Bylo to náročné, ale přeci jenom času je ještě dost. Vydatně pršelo, ale podmínky byly pro všechny stejné. Projíždíme kolem několika lodí a je vidět, jak se všichni soustředí na ulovení první ryby. Většina nejdříve ulovila bolena, a to ještě brzy ráno těsně před rozedněním. Bystrozrakého rytíře se jim podařilo oklamat nejspíše díky rannímu šeru a mohli se tak soustředit na další rybu. My tuto možnost prosvihli a snažili se tak ulovit okouna. Vyrázili jsme směrem k hlavní hrázi, kde je přehrada nejhlubší a v tréninku se nám tam dařilo nejvíce. Jak jsme ale zjistili později, převážná většina závodníků byla opačného názoru a jeli na mělčiny. Místa, na kterých se nám před 14 dní celkem bez problémů dařilo ulovit okouna, teď na echolotu neukazovala ani rybu. Snažili jsme se prochytávat skalnaté hrany ale bez jediného záběru. Brzy nám došlo, že něco děláme špatně. Chce to změnu místa. Po více než hodině bez kontaktu s rybou jsme se rozhodli jet na druhou stranu a opičit se po většině lodí. Následoval rychlý přejezd do krásné zátoky, o které je známé, že se v ní dají ulovit všechny ryby do soutěže. Za pár minut jsme na místě, kde je celkem plno. Není divu, jedna z lodí odjíždí z této zátoky a má kompletní full house. Chvilí jsme tomu nemohli uvěřit, ale pak nám došlo, že si srandu vážně nedělali a po třech hodinách závodů se jim podařilo ulovit štika, candáta, okouna i bolena s tím, že si už jen jeli navyšovat skóre. Snažili jsme se tím nenechat rozhodit. Ale netrvalo dlouho a začali jsme si vyčítat večerní párty namísto ranního vstávání a soustředění se na závody.

Krásný bolen, kterého nebylo na závodech jednoduché přelstít.

Ulovení candáta byl nejtěžší úkol, který se povedl jen několika málo lodím.

„Hlavně v klidu, máme ještě spousty času,“ snažil jsem se uklidnit situaci. Chvilí na to Robert vytáhl 25cm okonka a trochu z nás spadla nervozita. Jedeme dál, musíme chytit ostatní ryby. Popojeli jsme tedy kousek hlouběji do zátoky, kde byl jen 1 m hloubky a boleni nám tam málem skákali do lodě. Jejich útoky na rybičky byli opravdovým zážitkem plným adrenalinu. Bohužel se nám žádné stříbrné torpédo nepodařilo zapráhnout a ztratili jsme jen další hodinu času. Zkoušeli jsme snad úplně všechno: rotačky, gumy, wobler... Nejvíce jsem věřil hladinovým popům, na které jsem byl úspěšný na mé milované řece Ohři. Tentokrát ale vyhrála ryba. Nám nezbyvalo nic jiného, než jet na jiné místo a zkusit ulovit ostatní druhy ryb.

Mezi přejezdy jsme potkali několik našich lodí a zjistili, že na tom nejsou

o moc lépe. Padlo právě poledne a nepřítomný déšť trochu ustal. Doufali jsme, že to bude mít i trochu vliv na ryby, ale asi marně. Po štice a candátovi ani památky.

Protukávání dna i sloupce gumami, agresivní chody woblerů či rychlý chod rotačních trpytek nic nevydráždil a na nás doléhala bezmoc. Bylo nám jasné, že ostatní týmy na tom budou o dost lépe, ale stát se může během chvíle cokoliv. Konec prvního dne závodu se ale blížil a nám nezbyvalo, než pomalu začít směřovat loď ke kotvišti. Robertovi se podařilo chytit ještě jednoho menšího okounka, já byl bez záběru. Cestou zpět jsme se zeptali několika lodí, jak jsou na tom a zjistili jsme, že většinou se všem podařilo ulovit okouna a bolena. Největším problémem bylo chycení candáta. To se povedlo jen 6 lodím. Po prvním dnu lovu

Ulovení sumce bylo sice bodované jen 10 centimetry, ale tento albíněk potěší vždy. Rybář Vítek Bardon

byly jen 3 lodě bez ryby, 8 lodí s jednou rybou. Mezi ně jsme patřili i my. Zbytek měl dvě nebo tři ryby. Ulovit kompletní full house se povedlo jen čtyřem nejšikovnějším a nejvytrvalejším lodím. Po náročném dni jsme zalezli do postele se trochu zahřát a dospat předešlou noc.

PŘÍPRAVA NA DRUHÝ DEN

Navečer jsem vstal z postele a šel si dát nějakou večeři do místní restaurace, kde bylo kolem osmé hodiny také vyhlášení průběžných výsledků a menší rozprava o prvním dni. Po prohození pár slov s kamarády a kolegy jsem zjistil, že se většina ryb nachytala ráno a spíše na druhé straně přehrady. Námi zvolená taktika na první den byla tedy špatná. Aktivní dobu lovu jsme také propásli. Bylo mi jasné, že druhý den musí být vše jinak! Šel jsem tedy zpět na chatku udělat si několik nových návazců, porovnat krabičky a probrat novou taktiku s mým partákem. Vše je hotové, připravené, teď už jen aby nám do rána uschly promočené věci a můžeme vyrazit na vodu. Bezproblémové ranní vstávání v dobré náladě a plní energie bylo velkým pozitivem. Konečně jsme spatřili ten krásný pohled vyjíždějících lodí na vodu, která byla obklopena ranní mlhou, a tu prořezávaly paprsky slunce. Ihned jakmile zazněl z kotviště klakson, rozvlněly přehradu motory lodí. My jsme měli namířeno do nejúspěšnější zátoky s mělčinou. Netrvalo dlouho a jsme na místě jako jedni z prvních. Ihned se snažíme prohazovat skalnaté břehy, než ostatní přijíždějící lodě ryby rozplaší. Celkem se nám to i dařilo. Při třetím hodu menším agresivním woblríkem dostávám tvrdou

ránu do prutu. Okamžitě zasekávám, ale mám pocit, že jsem o rybu přišel. Ta ale jela proti mně a já po rychlém domotání vlasce cítím kontakt. Robert bere do ruky podběrák a první ryba je v lodi tak rychle, až jsme se tomu zasmáli. Konečně se mi podařilo vychytralého bolena dostat a máme tak prvních 46 cm. Pohled ostatních lodí mi naznačoval, že to byla první ryba tohoto rána. Hned jsme měli lepší náladu. Začínáme tomuto místu věřit a prohazujeme kousek po kousku každý koutek.

Lod' vedle nás dostává menší štičku. Zkousím nasadit osvědčené gumy a vydráždit tak candáta s velkou šancí i na ostatní ryby. Hodina je pryč a my zjišťujeme, že zátoka nám už vydala co chtěla, a tak se přesouváme o kousek

Sice o trochu později, ale přece jen jsme na vodě.

dále podél skal a snažíme se najít hejno okounů. Zastavujeme vedle lodě, na které jsou naši partáci Sebastian a Karel. Ti jsou ale zatím bez ryby. Občasné založení bolena nás odradí od tohoto místa a rozhodujeme se obětovat 15 min jízdy směrem k druhému konci přehrady, kde jsou dvě zajímavé zátoky a menší most. Sážíme na taktiku být aktivní a po chvíli neúspěchu změnit místo. Jelikož máme rychlou loď, jsme za pár minut u mostu a prochyťáváme pilíře, kde se určitě schovávají candáti. Prohazujeme je ze všech stran, všemi směry a nic.

CO DÁL?

Začínáme být trochu nervózní, aby se neopakoval předešlý den. „Jedeme zkusit menší zátoku hned vedle mostu“, říká můj parták. Vjíždíme do zátočiny, kde je relativně mělká voda a skála. U ní cítím menší drb do mého light proutku. Přisekávám a v lodi je okounek o centimetr delší než je stanovená míra. „Body jsou body“, říkáme si a pokračujeme. Pomalu se posouváme kolem skal a házíme nástrahy podél hran břehů. Chvilí na to má Rob záběr a podebírám mu malou štičku. Karta se obrátila! Sice to nejsou žádné obři, ale zbývá nám už „jen“ jedna ryba do full housu. Věděl jsem ještě o jednom

Patnáct min před koncem se mi podařilo ulovit tohoto krasavce 39 cm.

Štiku se dařilo týmům ulovit spíše v menších velikostech, tato vyhrála největší zubatou závodu.

místě, kde by se zakletý candát mohl ukrývat. Je to mělčina na druhé straně přehrady, kousek od hráze, kde jsou zatopené kmeny stromů. Ideální úkryt pro predátora. Rozhodli jsme se to risknout a vyrazit na projížďku po přehradě. Do konce závodu zbývaly 3 hodiny. Cestou na chvíli zastavujeme u krásných skal a já na první hod navyšuji okouna na 28 cm. Paráda! Cestou k hrázi zjišťujeme, že tři lodě jsou na tom stejně jako my. Po candátovi ani památky. Konečně jsme na místě a na sonaru vidíme krásně vykreslené pařezy u dna. Občas jsme trochu vážli, ale to byl důkaz toho, že chytáme těsně kolem překážek. Nějaké ryby jsme na echolotu viděli. Bohužel to ale vypadalo spíše na hejno kaprů. I tak se nadále snažíme gumovat a přemluvit svatého Petra, aby nám vydal alespoň jednoho zubáče. Vedle nás chytají kamarádi na krásné bassové lodi a u skalnatých výběžků zapráhli pěknou štikou, bohužel jí u lodě ztrácejí. Je na nich vidět zklamaní, není divu, přijít o nejspíše největší štika závodu. Ale i to se stává. Nezbyvá nic jiného než zkusit štěstí znovu.

A JE TO TU!

Přejíždíme na druhou stranu ke skalám a pokoušíme se na poslední chvíli ještě zlepšit skóre. Nedaří se. Částečně už se těšíme, až vše bude za námi, jelikož se znovu vydatně rozpršelo a začíná foukat studený vítr. Napadá mě poslední možnost a to popojet cca o 200 m k zakotvenému parníku u břehu, kde jsme při průzkumu měli štěstí na pěkné okouny. 30 minut před koncem tam vyrážíme. První hodem a hned visím za lano velké lodě. Při druhém náhozu ale zdolávám okouna a zjišťujeme, že má 31cm. Navýšili jsme tedy o dalších pár centimetrů. Důkladně rybu fotím a v tom Robert křičí: „Mám!“ Podebírám mu dalšího pruhovaného – 33cm! „Super, aspoň že tak,“ říkáme si. Do toho mi začíná zvonit budík, kterým jsem si nastavil na 15 min před koncem. Každý dáme poslední nához a jedeme. Okamžitě po dopadu mé oblíbené nástrahy na hladinu přišla

bomba do prutu. Sekám a cítím, že je to něco trochu většího. Nejdříve jsem si myslel, že jsem přelstil dalšího bolena. U lodě se ale vynořuje nádherný hrbatý okoun. Naštěstí ho Robert podebral velmi rychle. Po prvním zatřepání byla nástraha venku z jeho tlamy. Pořádně jsme si plácli a zakřičeli, že to nejspíš slyšeli až v přístavu. Po přeměření a dokumentaci nám dochází, že jsme možná ulovili největšího okouna závodu. Soutěžní metr ukazoval krásných 39 cm a já pocítil satisfakci za dva dny náročného lovu v nepříznivých podmínkách. Ryba dostává hubana a vracím ji zpět do vodní říše. Startujeme loď a míříme do kotviště. Ostatní lodě z naší Abos party se vracejí trochu zklamané. Štěstí jim ani druhý den moc nepřálo a většinou se jim podařilo ulovit jen okouny.

NEJLEPŠÍ VYHRÁVAJÍ

Všechny lodě zpět a my čekáme frontu na předání svých úlovků v podobě fotografií. Čeká na nás výborná svíčková k obědu, a poté vyhlášení výsledků celé soutěže. Přesně nevíme, kolika lodím se podařilo ulovit všechny čtyři ryby. Jsme tedy celí nedočkaví na výsledky a předávání krásných cen v hodnotě více než 180 tisíc korun. Při tom se ukázalo, kdo opravdu umí. Třetí místo obsadil tým HR Patriot – Milan a Viktor Mathejzíkovi, druhé místo získal Vertical tým v čele s Pavlem Skálou a Lubošem Grosse. Vítězem prvního ročníku Jackson Trophy se stal tým Suzuki Marine Praha, který reprezentoval Tomáš Jírovec se

Pruhovaným se na hracholuské přehradě opravdu daří!

svou přítelkyní Dagmar Chytilovou. Těm se podařilo oba dva dny získat full house. My jsme skončili až 22. místě, ale získali jsme krásné ceny a trofej za největšího okouna závodu. Byly to fantastické dva dny plné srandy a zážitků, kde jsme potkali spousty nových přátel a nabrali nové zkušenosti. Těšíme se na příští rok, až znovu porovnáme síly s ostatními.

Miroslav Vojtek

V soutěži se bojovalo o ceny v hodnotě více jak 180 000 korun.

JACKSON TROPHY – KONEČNÉ POŘADÍ V TOP 10

POŘADÍ V CÍLI	NÁZEV TÝMU	SLOŽENÍ TÝMU	POŘADÍ I KOLO	POŘADÍ II KOLO
1.	Suzuki Marine Praha	Tomáš Jírovec / Dagmar Chytilová	6	2
2.	vertikal team	Pavel Skála / Luboš Gross	1	8
3.	HR patriot	Milan Mathejzík / Viktor Mathejzík	3	7
4.	Jigstreamer.cz	Martin Brada / Jaroslav Brada	14	1
5.	RNK Delalande team	Martin Minář / David Juránek	4	11
6.	Klub ušlechtilého rybolovu	Petr Jírka / Jiří Kokoška	12	3
7.	Jackson team Morava	David Kouelka / Tomáš Koudelka	9	9
8.	Fish porn	Dan Kop / Michal Běhounek	5	19
9.	FT Fishing	František Čáha / Libor Hakl	21	5
10.	Energo Fishing	Gabriel Beňo / Martin Gáblavský	7	21